

LĂUDAȚI ȘI CÂNTAȚI ȘI VĂ BUCURAȚI!

NAȘTEREA DOMNULUI — PRAZNICUL FAMILIEI

Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să ajungem încă o dată, cu pace și cu sănătate, slăvitul praznic al Nașterii mai presus de gând și de fire a Domnului nostru Iisus Hristos sau Crăciunul.

Am străbătut cu toții cu aleasă bucurie duhovnicească Postul Crăciunului, post care inchiuie perioada dinaintea venirii lui Hristos în lume, iar acum în această sfântă și aleasă zi ne plecăm cu inimile înfiorate, pline de bucurie în fața ieslei din Betleem: „unde s-a născut Hristos, Mesia chip luminos”, cum spun colindele noastre străbune.

Au trecut de atunci două mii de ani, dar icoana Nașterii Domnului e pururea vie, an de an, în sufletul și în viața noastră, pentru că, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, e veșnic viu și vine să se sălășuiască în sufletele noastre pentru ca să ne umple de sfințenia Lui, de curăția Lui, să ne lumineze sufletul, să ne încălzească mintea și inima întru lucrarea și temeluirea vieții celei noi.

Sărbătoarea Crăciunului e o chemare sfântă la puritate, la curăție sufletească și la înnoirea vieții pentru a-L primi pe Hristos cel venit la noi „plin de har și de adevăr” (Ioan 1, 14).

Iarăși ne îmbrăcăm în haine alese de sărbătoare și după ce ne-am „curățit simțirile” prin taina sfintei spovedanii și a sfintei împărtășanii, mergem cu toții la Casa Părintelui Cereș ca să primim înăuntrul nostru pe Fiul lui Dumnezeu, Care vine la noi în chip de prunc cereș nevinovat „să se nască, și să crească, să ne mântuiască”.

Ne umplem iară de aleasă bucurie la fel ca și păstorii Betleemului și împreună cu ei ne înfiorăm la cuvintele îngerului care a grăit: „Iată, vă binevestesc vouă o bucurie mare, căre va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David” (Luca 2, 10—11).

Ne sarguim și noi ca și magii de la Răsărituri să-i aducem darurile noastre duhovnicești: credința în locul aurului, dragostea în locul smirnei și nădejdea

noastră în locul tămădiei și să I ne închinăm dumnezeiescului prunc, Care a venit „să slujească și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10, 45).

Ne împreună glasurile cu ale îngerilor și cântăm și noi în noaptea sfântă imnul păcii „Mărire intru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire” (Luca 2, 14), imn care ne umple și pe noi de pacea de sus care covârșește toată mintea, pace care e dorită și azi de întreaga omenire.

Veniți așadar să ne bucurăm și să cântăm Domnului, Care a binevoit să ne trimită în lume pe Fiul Său făcut „om asemenea nouă, afară de păcat” (Evrei 4, 15), pentru ca să ne mântuiască și să ne readucă la starea la care am fost înainte de căderea protopărinților noștri.

Sărbătoarea Crăciunului este prin excelență sărbătoarea familiei creștine, sărbătoare de la care izvorăște atâta binecuvântare, atâta lumină și căldură pentru fiecare familie.

Ea reunește în jurul ieslei din Betleem pe toți membrii ei care cugetă la minunea petrecută acum două mii de ani și învață de la dumnezeiescul prunc Iisus, smerenia, bunătatea și iubirea.

Sărbătoarea Crăciunului este cu osebire o sărbătoare a familiei și pentru că este o sărbătoare în care s-a arătat iubirea lui Dumnezeu față de noi, cum ne învață și Sf. Apostol și Evanghelist Ioan: „Intru aceasta s-a arătat iubirea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său cel Unul-Născut L-a trimis în lume, ca prin El viață să avem” (I Ioan 4, 9).

Leagănul iubirii divine este familia, acest așezământ rânduit și binecuvântat de Dumnezeu ca iubirea dintre oameni să aibă un sălaş, ocrotit de harul dumnezeiesc și să odrăsească viața și „încă din belșug” (Ioan 10, 10).

Familia este temelia societății umane, iar familia creștină este temelia Bisericii cea întemeiată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Prin binecuvântarea de la Taina Sf. Căsătoriei, harul lui Dumnezeu sfințește iubirea și unirea dintre cei doi soți, făcându-i să se dăruiască unul altuia până la moarte întru dragoste și să împlinescă porunca biblică: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți” (Facere 1, 28).

Dumnezeu a rânduit fa-

† ANTONIE
Mitropolitul Ardealului

NOUĂ AZI NE-A RĂSĂRIT

Nouă azi ne-a răsărit, Domnul Iisus Hristos,
Mesia cel mult dorit, Domnul Iisus Hristos.

Din Fecioară s-a născut, Domnul Iisus Hristos,
Și cu lapte s-a crescut, Domnul Iisus Hristos.

Și cu scutech s-a înfășat, Domnul Iisus Hristos,
Și în brațe s-a purtat, Domnul Iisus Hristos.

Și ca robul s-a robit, Domnul Iisus Hristos,
Și pe noi ne-a mântuit, Domnul Iisus Hristos.

Casa Pâinii

Denumirea orașului Betleem este alcătuită din două cuvinte ebraice: **Beit** — casă și **Lehem** — pâine. Sunt încă multe alte construcții ebraice similare. Spre exemplu, școală se spune „Beit Sefer” — în traducere „Casa Cărții”; tribunal se spune „Beit Din” — în traducere „Casa Judecării”; spital se spune: „Beit Holim” — în traducere „Casa bolnavilor”; în sfârșit, cimitir se spune „Beit Olam” — în traducere „Casa veșniciei”.

Nu întotdeauna Betleemul a purtat acest nume. În timpuri îndepărtate se numea Efrata (vezi Fac. 35, 16; 48, 7; Ps. 131, 6), nume ce s-a dat după unul dintre întemeietorii săi (vezi I Cronici 4, 4). Ambele denumiri sugerează fertilitatea, belșugul, rodnicia.

Ca așezare geografică, Betleemul se află în sudul Ierusalimului, la o distanță de aproximativ 7 km.

Ceea ce a conferit celebritate acestei străvechi așezări umane a fost faptul că de aici era originar regele David și mai ales că aici s-a născut Mântuitorul. Prevestirea acestui ultim eveniment, unic în istorie, a fost făcută cu opt secole înainte de împlinirea lui, de către profetul Mihea, care a spus: „Și tu, Betleeme Efrata, deși ești mic între miile (de așezări n.n.) ale lui Iude, din tine va ieși Stăpânitor peste Israel, iar obârșia lui este dintru început, din zilele veșniciei... El va paște poporul prin puterea Domnului, întru slava numelui Dumnezeului Său și va fi mare, până la marginile pământului. El însuși va fi pacea noastră” (Mih. 5, 1—3).

La plinirea sorocului, evanghelistul Matei (cap. 2, 1) și Luca (cap. 2, 4) descriu cum s-a petrecut lucrul acesta, a-nume că Iosif și cu Maria au călătorit din Nazaretul Galileii, în Betleemul Iudeei, spre a se supune poruncii Cezarului Augustus din Roma, ca toți supușii din imperiu să se înscrie la locul lor de baștină. Atât Iosif cât și Maria erau din casa și din neamul lui David și de aceea au revenit acum pe plaiurile de obârșie. Tocmai atunci însă

(Continuare în pag. a 3-a)

„Hristos se naște, măriți-L!”

Praznicul Crăciunului vine și în acest an să ne readucă aminte de faptul întrupării Domnului petrecut acum două mii de ani în Betleemul Iudeii.

Atunci s-a petrecut cu adevărat cel mai mare lucru, și anume, acela că Dumnezeu Cuvântul „S-a arătat în trup”, a luat ființă omenescă și s-a făcut om.

Nașterea lui Hristos, împlinită potrivit proorociilor din veac, este nu numai un fapt deosebit, cum îl consideră unii, ci este cel mai important din istoria omenirii, ba chiar, după cuvântul Sf. Ioan Gură de Aur, „cel mai înfricoșător”.

Dumnezeu Cuvântul primește trup asemenea nouă în afară de păcat, Cel veșnic se coboară în timp și începe o nouă viață divino-umană pentru a-l putea astfel ridica pe om din starea de păcătoșenie și de a-l readuce la starea paradisiacă.

În ieslea Betleemului se întâlnește Cel necuprins cu umanitatea noastră limitată careia îi descoperă nemăsurata Lui dragoste, deplina Lui smerenie și desăvârșita Lui blândețe.

Hristos vine la noi în chip de prunc nevinovat: „mititel, înfășețel în scutech de bumbăcel” cum spune colindul, pentru a ne putea face părtași mântuirii aduse de El și nu „cu năluciri înfricoșându-ne pe noi”, cum grăiesc cărțile de slujbă. În Hristos se împlinesc toate profețiile Vechiului Testament în chip desăvârșit și prin întrupare El devine „Înger de mare sfat” al Domnului și îl arată oamenilor pe Tatăl.

Acest lucru este greu de înțeles pentru noi și El devine „taina cea din veac ascunsă”, „și de ingeri neștiută”.

Cel căruia îngerii nu pot să-i stea în preajmă de strălucirea dumnezeirii în chipul lui Iisus prunc unește pe Dumnezeu cu oamenii. Acest lucru îi umple și pe îngerii de mirare, iar glasul lor vestește mereu până la marginile lumii minunea cea mai presus de fire, zicând: „Mărire intru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire” (Luca 2, 14).

Iubirea de oameni a lui Dumnezeu nu se arată atât în creația lumii și a omului, cât în întruparea lui Hristos. Coborârea lui Dumnezeu la starea umilă de om este cel mai mare semn al dragostei Lui față de noi. Acest lucru l-a făcut pe Apostolul Pavel să exclame: „Că, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu. Cât sunt de necercetate judecățile Lui și cât de nepătrunse căile Lui” (Romani, 11, 33). Prin această Apostolul neamurilor arată marea

tainei petrecute atunci, taină care se cere crezută și astăzi cu inima prin credință. Ea, credința îl conduce pe om de la ieslea Betleemului până la poalele crucii la Golgota și apoi, până în eshatonul cel veșnic al împărăției lui Dumnezeu.

Adevăratul creștin trăiește zilnic taina întrupării și minunea Nașterii în inima sa, mai ales prin Sfânta Liturghie care le rememorează și le reactualizează pentru fiecare credincios în parte în cadrul Sfintei Jertfe.

Creștinii trebuie să trăiască evenimentul Nașterii Domnului cu aceeași intensitate cu care au trăit-o păstorii și magii și să se străduiască să-L urmeze pe Acela Care s-a făcut om, pentru a ne descoperi nouă: „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6).

Creștinii trăiesc în prezent ceea ce s-a petrecut atunci, în trecut, în așa fel încât Crăciunul devine pentru fiecare un „prezent veșnic” accentuat prin acest cuvânt „astăzi”:

„Astăzi s-a născut

Hristos
Mesia chip luminos”...

sau
„Astăzi s-a născut
Cel fără de început,

sau
„Fecioara, astăzi, pe Cel
mai presus de ființă
naște”.

Să ne străduim așadar să-L primim în inimile noastre pe dumnezeiescul Prunc Iisus și să-i oferim sufletul nostru ca să-și facă în el „un staul de odihnă”.

Să căutăm să fim împreună cu Hristos în aceste zile sfinte de praznic, împreună cu cei dragi ai noștri și să cântăm și noi cu strămoșii în cor „colindul sfânt și bun”.

Să ne ferim de a prăznui un Crăciun fără de Hristos, un Crăciun redus doar la luminile multicolore, la cadourile și la beteala argintie a bradului împodobit.

Să prăznui nu cu „alutal cel vechi” (Rom. 5, 8), ci cu conștiința înnoită de măreția acestor zile sfinte și vom avea câștig duhovnicesc și în fiecare zi vom prăznui Întruparea Fiului lui Dumnezeu, Crăciunul cel veșnic.

† VISARION RAȘINĂREANU
episcop-vicar
Sibiu

Nașterea Domnului — praznicul familiei

(Urmare din pag. 1)

milia de la început, ca să-i hărăzească omului un semen cu care să împărtășească bucuriile și necazurile vieții, ca să-l apere de rele, de distrugere și de moarte și să-l facă părtaș în lucrarea de continuă creație a vieții.

Praznicul Crăciunului ne descoperă pe deplin rostul și chemarea familiei creștine și care sunt datoriiile membrilor acesteia.

Fecioara Maria, Maica Domnului a devenit modelul desăvârșit al mamei creștine. Ea, care s-a împărtășit din bucuriile și încercările Fiului său, este modelul desăvârșit al iubirii jertfelnice a pruncilor, de devotament și dăruire pentru creșterea lor, pentru toate mamele creștine. Ea este nedespărțită de Fiul ei de la peștera Betleemului și până la poalele Crucii de pe Golgota, întreținând focul sfânt al dragostei de mamă față de fiul ei și față de așezământul sacru al familiei.

Acest simțământ al dragostei și al jertfelniciei trebuie să caracterizeze și astăzi familia creștină, pentru că, din păcate, la temelia acesteia lovesc dezlănțuite unele păcate grele cum ar fi infidelitatea, divorțul, abandonul copiilor, indiferența, care toate nu fac altceva decât să distrugă această celulă a societății, a Bisericii și a neamului nostru.

Se cade ca toți împreună să veghem și să ne rugăm ca pacea și binecuvântarea lui Dumnezeu să se reverse din belșug asupra familiilor noastre, ca dragostea, „care niciodată nu cade” (I Cor. 13, 8), să fie la temelia acesteia liant puternic împotriva tuturor încercărilor vieții.

Familia sfântă ne oferă acum la praznicul Nașterii Domnului această iconă suavă a dragostei, a responsabilității și a jertfelniciei.

La acest mare praznic al bucuriei și al familiei, să ne închinăm Domnului Iisus Hristos cel născut în peștera din Betleem pentru ca să reverse în sufletele noastre darurile Sale cele bogate.

Să ne împărtășim cu toți din darurile Lui și la rândul nostru să-i închinăm Lui toată viața noastră ca să facă din ea un altar de dăruire pentru binele se-

menilor noștri.

Să trăim în pace și frățietate cu toți oamenii, să ne iubim unii pe alții după cum El ne-a iubit pe noi.

Să lucrăm cu luare-ăminte la mântuirea noastră, împlinind voia lui Dumnezeu care este statornicia în credința moșilor și strămoșilor noștri, milostenia, dreptatea, iubirea și pacea, așa cum ne învață și Sf. Ap. Pavel: „Orice faceți, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceți în numele Domnului nostru Iisus Hristos și prin El să mulțumim lui Dumnezeu și Tatălui” (Col. 3, 17).

Să ne bucurăm duhovnicește în aceste zile de praznic dar să nu-i uităm nici pe cei aflați în suferințe, în lipsuri, în spitale, azile și închisori, și să le facem și lor un dar cât de mic pentru a simți și ei pe-

deplin bucuria Nașterii Domnului.

Să primim colindătorii în casele noastre și să cântăm și noi „colindul sfânt și bun” împreună cu cei dragi ai noștri.

Să rămănem în credința Sfintei noastre Biserici și să ne străduim să progreseăm în viața duhovnicească împlinind poruncile și având dragoste întreolaltă.

Cu aceste gânduri și îndrumări părintești vă îmbrățișez în dragostea mea și rog pe Dumnezeu să vă ajute să petreceți sfintele sărbători ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei cu pace și sănătate și să le ajungeți întru mulți și fericiți ani.

Nașterea lui Hristos să ne fie de folos.

La mulți ani!

„Întru oameni pace și bunăvoire”

Este mai mult decât important pentru noi să cunoaștem forma originară a versetului biblic p.în care ne este transmis salutul îngerilor la Nașterea Domnului: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, întru oameni bunăvoire” (Lc. 2, 14) și insist în mod deosebit asupra expresiei „întru oameni” și nu între oameni, așa cum o întâlnim în majoritatea edițiilor contemporane ale Sf. Scripturi, căci aceasta ne va ajuta cu adevărat să înțelegem importanța deosebită pe care o are, pentru noi și pentru destinul nostru pământesc, acest eveniment major din istoria umanității. (Vezi în acest sens și I.P.S. Antonie Plămădeală — Cuvinte la zile mari, p. 122 u).

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat ca să ne împace cu noi înșine, cu semenii și cu Dumnezeu, să instaureze pacea pe pământ. „El este pacea noastră” (Efes. 2, 14), spune Sf. Ap. Pavel, dar pentru a se înfăptui cu adevărat această stare atât de mult râvnită, trebuie ca mai întâi să fie fiecare dintre noi în pace cu sine însuși. Nu poate fi pace între oameni, nu va fi niciodată, atâta timp cât nu va fi pace mai întâi întru oameni. Pacea din noi este condiția primordială și esențială a păcii dintre noi, iar pacea din noi nu vine, și nici nu poate veni din altă parte decât de la Dumnezeu. Pacea dintru noi precede și determină pacea dintre noi.

Asupra celor de mai sus ne vom lămuri mult mai bine, cunoscând însuși sensul originar al expresiei „întru”. Provenită din adverbul latin *intro*, care înseamnă înăuntru, în limba noastră ea s-a îmbogățit, căpătând și sensul de *în spre*, subînțelegându-se o anumită tensiune, năzuință, dorire, tânjire care ține de esența spiritului, de a fi în același timp în ceva (într-un orizont, într-un sistem) dar și de a tinde spre acel lucru. Cu *întru*, ceva se confundă în altceva, intră în contact direct, ca în pipăit, crește loialtă cu el nemijlocit, concrete și, departe de a fi o simplă compunere, dă o contopire” (cf. C. Noica — Sentimentul românesc al ființei, p. 169).

„Întru oameni pace” este o expresie biblică care nu poate fi percepută și înțeleasă în profunzimea ei decât în măsura în care este integrată și privită din contextul mai amplu al învățaturii creștine. Ea nu are însă, în nici un caz,

sensul pe care încercau să i-l imprime filosofii stoici, anume acela de *apatheia* (lipsa emoțiilor, indiferența absolută), sau cel de *autarkeia* prin care filosoful antic grec Epicur încerca să acrediteze ideea că pacea sufletului omenesc vine din detașare, autoizolare, autoprotejare împotriva fenomenelor vieții, obligându-l pe individ să se închidă în propria-i carapace, el „netrebuind să devină în nici un fel dependent de altceva decât de el însuși” (D. Laert: *Os-Viețile și doctrinele filosofilor*), tăindu-i în acest fel orice contact cu Divinitatea.

O falsă prezentare a acestei stări o vom întâlni și în teoriile multora dintre sociologii, economiștii sau politologii contemporani, care se căznesc să ne convingă că pacea lumii depinde în exclusivitate de condițiile exterioare (bunăstare materială, civilizație, etc.), uitând însă un lucru simplu dar esențial: pacea, în sensul ei cel mai intim, nu vine din exterior, nici nu poate fi impusă prin constrângere, ci ea pornește din noi înspre afară.

Aici se relevă importanța uriașă a Creștinismului, care prin Întruparea Fiului lui Dumnezeu în istorie, a redat omului adevărata și reală sa valoare: nu există prin noi înșine, nici nu suntem simple piese numai, într-un macro-sistem socio-economic, care ne sufocă și tinde să ne anihileze, ci persoane înzestrate cu suflet, capabile de iubire și comunicare, într-o perpetuă comuniune cu semenii și cu Dumnezeu. Tocmai acest fapt vine să ni-l descopere Nașterea Domnului Iisus, anume că viața noastră are un sens, cum de altfel toate cele din preajma noastră au un sens și o logică, nefiind nimic la voia întâmplării; un scop, iar scopul, telul tuturor acestora este Dumnezeu: „Pe toate le-a făcut Dumnezeu, fiecare cu țelul său” (Pild. Sol. 16, 4). „Întru oameni pace” înseamnă din perspectiva creștină, ca noi, oamenii, să-L recunoaștem pe Dumnezeu ca stăpân și creator al vieții; să recunoaștem că nu suntem opera hazardului, că omul îl poartă în sinea lui pe Dumnezeu: „Nu ieși afară, întoarce-te în tine, în omul interior se află adevărul, treci dincolo de tine” (Fer. Augustin — Despre adevărata reli-

gie). să recunoaștem că împărăția lui Dumnezeu este „înăuntrul nostru” (Lc. 17, 21), în înăuntrul, în sinea noastră despătimită și curățată, din care este alungată orice cută sau umbră de întinare, este „duhul drept și smerit, inima înfrântă și curată” (Ps. 50, 11 și 18).

Nu putem avea pace dacă nu suntem mai întâi în pace cu Dumnezeu, pe care trebuie să-L descoperim mereu printr-o neconținută autocontemplare, printr-o atentă și severă scrutare a înăuntrului propriu: „A te ridica la Dumnezeu nu este altceva decât a intra în tine însuși. Cine intră în sine și se depășește, acela ca adevărat se ridică la Dumnezeu” (Albert cel Mare — Despre spirit și suflet). Pacea cu Dumnezeu este acea „venire întru sine” (Lc. 15, 17), din calea păcatului și a morții.

Noul Testament care mai este supranumit și „Cartea păcii”, pentru că în paginile sale acest cuvânt apare de peste 80 de ori, evidențiază un fapt deosebit pentru noi: pacea nu este decât în Dumnezeu iar omul nu poate ajunge la ea în afara lui Dumnezeu. Se vorbește, astfel, despre: „pacea lui Dumnezeu care covârșește toată mintea” (Filip. 4, 7), dar nu în sensul că omul, cu puterea minții sale limitate, nu o poate cuprinde, ci mai degrabă că pacea lui Dumnezeu întrece capacitatea ființei omenesci de a o produce sau asigura prin sine însuși. **Pacea i se dăruiește omului, și nicidecum creată de el.** „Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum vă dau lumea vă dau Eu” (In. 14, 27). Am putea tălmăci acest verset astfel: prin Mine aveți dezlegarea tuturor tainelor despre voi și despre lume, știți de unde veniți, cum trebuie să trăiți, știți ai cui sunteți. Eu sunt sensul și scopul ultim al vieții voastre.

Nu poți fi împăcat cu Dumnezeu fără să fii împăcat cu tine însuși, cu propria ta conștiință, căci ea este martorul cel nemitarnic care va da mărturie despre faptele și gândurile tale cele mai tainice în fața Dreptului Judecător. Unul dintre marii duhovnici ai Ortodoxiei românești contemporane, părinte Ilie Cleopa, fost stareț al mănăstirii Sihăstria, tâlcuiește

(Continuare în pag. a 4-a)

Pr. N. STOIA

„Biblia cu ilustrații”

Anul 2002 a fost un an binecuvântat pentru Biserica Ortodoxă Română în privința editării Cărții de căpătâi a religiei creștine, Sf. Scriptură.

După ce în luna iunie a acestui an a avut loc la București lansarea oficială a Bibliei, ediția jubiliară a Sf. Sinod, lucrare la care a ostenit peste un deceniu I. P. S. Sa Bartolomeu, Arhiepiscop al Clujului, la sfârșitul lunii noiembrie a avut loc, tot la București, un alt eveniment de excepție și anume apariția *Bibliei cu ilustrații*, editată de către Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii noastre.

Apărută în condiții grafice excepționale, lucrarea se constituie într-un eveniment nu numai din punct de vedere bisericesc-misionar cât și din punct de vedere educativ-cultural. Și aceasta întrucât prin imaginile sfinte Cuvântul lui Dumnezeu sposede intensitatea și căldura credinței și lucrează afectiv și efectiv în mintea și inima cititorului.

Prin imagine credinciosul se apropie mai mult de Dumnezeu și încearcă să perceapă mai bine adevărurile supranaturale descoperite nouă prin lucrarea Sf. Duh.

Iată de ce apariția acum a acestei Biblie „în culor” este un eveniment de o importanță deosebită atât pentru cultura bisericească dar și pentru cea laică.

„Biblia cu ilustrații” reprezintă un gând mai vechi al Bisericii noastre care l-a și concretizat întrucâtva, la început modest, prin apariția unei astfel de Biblie în 1913, ediția fiind îngrijită de către episcopul Hușilor Nicodim Munteanu, viitorul patriarh, reeditată apoi în mai multe ediții la care s-au folosit imagini luate din „Biblia cu imagini”, tipărită la Leipzig în 1860, imagini aparținând cunoscutului gravor Gustav Dorré.

Ediția actuală a „Bibliei cu ilustrații” folosește textul biblic consacrat deja, având și peste 320 de reproduceri de icoane și picturi murale ortodoxe care împodobesc textele sacre.

Cel care a ostenit ani în șir la apariția ei este regretatul preot Sabin Verzan, doctor în teologie, fost consilier patriarhal și conducător al Tipografiei Institutului Biblic. Încă din anii '80 părintele Verzan a pregătit întreg materialul dar condițiile de atunci au împiedicat ducerea la bun sfârșit a acestei lucrări de anvergură.

Lucrarea se bucură de un „Cuvânt înainte” al P. F. Părinte patriarh TEOCTIST și are o amplă introducere structurată în trei părți mari în care se vorbește despre Sf. Scriptură în general, despre traducerea ei, despre cărțile Sf. Scripturi, despre Biblie și pictura bisericească.

Urmează apoi textele selective din Vechiul și Noul Testament cu imaginile respective ce dau o notă de originalitate și de unicitate acestei lucrări. La sfârșit există o tabelă a ilustrațiilor cu proveniența lor și bibliografia folosită. Lucrarea se încheie cu o scurtă prezentare a vieții părintelui Verzan, trecut pe neașteptate la Domnul la 30 mai 1997, la vârsta de 69 de ani.

E meritore așadar, această realizare de acum a Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii noastre, care, în colaborare cu Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR), a editat această operă de pionierat pentru România. De menționat și faptul că hârtia specială ca și celelalte materiale necesare tipării acestei lucrări au fost asigurate de Societățile Biblice Unite din Anglia, în spiritul legăturilor frățesti și ecumeneice cu Biserica noastră. Prin amploarea și frumusețea ei „Biblia cu ilustrații” va rămâne înscrisă în rândul realizărilor mari ale Bisericii noastre la început de nou veac și de nou mileniu întru propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu spre „înnoirea vieții” (Romani, 6, 4).

† VISARION RĂȘINĂREANU
Episcop-vicar, Sibiu

Faptele de seamă, din iconomia mântuirii neamului omenească, au fost prezise, cu veacuri înainte, de către profeți, „văzători” ai T.V. Evanghelia de la Matei, scrisă cu scopul de a le dovedi cititorilor, că Domnul Hristos este Mesia, conține mai mult de 20 de referiri la locuri vechi-testamentare, prin care se arată, că în persoana lui Iisus s-au împlinit profețiile mesianice (V. Gheorghiu, Introducere în sf. cărți ale T.N., Cernăuți, 1929, p. 120—121).

Iisus s-a născut în peșteră, care era staul al vitei, și înfășat fiind, el a fost culcat în iesle, „căci nu mai era loc pentru ei în casa de popas” (Luca 2, 7). Îngerul Domnului le-a adus vestea cea bună păstorilor, reprezentanți ai păturii de jos, care își așteptau turmele lor pe dealurile din jurul Betleemului. Vestea cea bună a nașterii lui Iisus a fost adusă la cunoștința păturii de sus prin magii din îndepărtatul Orient. În țara lor, magii erau înțelepți călăuzitori ai regilor, mari preoți și astronomi, „ceteți de stele” (Moș Crăciun, de O Goga). Și printr-înșii a trăit parțial Logosul (Cuvântul), prin razele sale de lumină, d'persate în lume (P. Svetlov, Învățătura creștină, în Expunere apologetică, vol. I, trad. de S. Bejan și C. Tomescu, Chișinău, 1935, p. 37). În ultimii 400 de ani i. de H., Evreii împrăștiați în toate părțile lumii, au dus cu ei și Revelațiunea T.V. care — parțial — a ajuns și la cunoștința popoarelor păgâne. Așa a ajuns vestea cea bună a nașterii lui Mesia, la cunoștința magilor, care au pus la contribuție și știința lor. Au ajuns astfel să-și pună întrebarea: „Unde este împăratul Iudeilor, cel ce s-a născut? căci noi am văzut steaua lui la răsărit” (Matei 2, 2). Arătarea stelei a fost indiciu suficient pentru magi, că s-a născut regele mesianic, în țara Iudeilor. Neîntârziat, magii, s-au pregătit și au pornit la drum — probabil din Persia — spre Iudeia, deci spre apus, în sensul desfășurării cursului stelei. Ierusalimul, capitala Iudeii, nu era greu de găsit. După plecarea din țara lor, spre Ierusalim, steaua nu i-a mai condus pe magi (Gheorghiu V., Sf. Evanghelie după Matei, cu comentariu, vol. I, Cernăuți, 1925, p. 128).

Alți exegeți însă — de acord cu colindul — susțin, că steaua i-ar fi călăuzit pe magi, în tot decursul drumului, până la Ierusalim: „Magii cum zăriră / steaua și porniră, / mergând după rază, / pe Hristos să-l vadă. / ... / Și-au mers după cum citim, / până la Ierusalim. / Și le-a fost de-ontrebare, / de-o naștere, de-un crai mare. / La Irod, când au ajuns, / steaua lor li s-a ascuns”. / La Irod, căpetenia Iudeilor, cu concursul arhierilor și al cărturarilor, magii au aflat că în Betleem avea să se nască Hristos. „Și tu, Betleem, mic ești între neamurile lui Iuda, însă din tine vei ieși stăpânitor peste Israel” (Mihail 5, 1). Aflând acestea, magii au plecat din Ierusalim „și iată steaua pe care o văzuseră în răsărit, mergea înaintea lor” (Matei 2, 9), călăuzindu-i spre Betleem. Steaua se deplasa acum de la nord spre sud, deci nu în sensul obișnuit al stelelor ordinare, „până ce a venit și a

Steaua magilor

stat deasupra unde era pruncul”. Astfel, pe Iisus „îndată-l aflară. / La dânsul intrară / și se închinară, / cu daruri gătite, / lui Hristos menite”, / aur, tămâie și smirnă.

Această venire a magilor, care „de la stea s-au învățat să se închine Soarelui dreptății” (troparul Nașterii Domnului), a fost prezisă de prorocul Isaia (60, 3 și 6): „Popoarele umbli în lumina ta și împărații în razele răsăritului tău” și „Caravane de cămile vor sosi, încărcate cu aur și tămâie, vestind cu bucurie faptele cele de slavă ale Domnului”. Pentru magii astrologi, apariția stelei mari și strălucitoare, a fost prilej de deslușire, că prin regele mesianic, așteptat de veacuri și născut în mijlocul poporului iudeu, se vor binecuvânta toate neamurile pământului (Gheorghiu V., Sf. Evanghelie după Matei, cu comentariu, p. 116).

Steaua magilor a fost și în atenția astronomilor, mai ales din sec. al XVII-lea, încoace. J. Kepler (1571—1630), astronom cu spirit inventiv și ajutat de o imaginație vie, în opera sa „Harmonices mundi”, a fost adânc pătruns în suflul său de armonia cerească. Studiind corpurile cerești, în opera sa arată, că în decembrie 1603, planetele Jupiter și Saturn s-au apropiat, aparent, foarte mult una de alta. În vara următoare, lor li s-a adăugat și planeta Marte. Din conjuncțiunea acestor trei planete (adică din întâlnirea lor aparentă pe aceeași linie dreaptă) ar putea fi dedusă steaua magilor. Kepler susține, că în 1604, odată cu conjuncțiunea planetelor, de genul specificat, ar fi văzut și o stea nouă, care nu făcea parte dintre stelele ordinare de pe cer. Această stea își desfășura mișcarea ca o stea ordinară, pe o orbită mai apropiată de pământ, decât celelalte stele. După o astfel de stea extraordinară care se îndrepta spre apus, ar fi pornit magii în drumul lor spre Iudeia.

Unii învățați au susținut, că steaua magilor ar fi fost o stea ordinară, ca oricare stea de pe cer. Alții au fost de părere că steaua magilor ar fi fost o cometă, care s-ar fi văzut în anul 750 î. de H., în regiunile Betleemului. A. Stenzel, în sa „Jesus Christus und sein Stern” (Iisus Hristos și steaua sa), Hamburg, 1913, face referire la cometa Halley, observată de Kepler în 1607, identificată cu cea observată în 1682 de englezul Halley. Orbita acestei comete este elipsoidală și ca urmare ea a reapărut periodic, observată fiind în 1910 și apoi în anul 1936. La timpul său, Kepler a afirmat — în mod prea exagerat — că „tot atât de plin de comete ar fi cerul, ca și oceanul de pești”. Din afara sistemului nostru planetar, provin comete cu orbită parabolică. Atrase de soare și de planeta gigantă Jupiter, orbita lor se schimbă, în orbită elipsoidală, revenind astfel periodic în spațiul nostru planetar.

Cercetările întreprinse au condus la constatarea, că steaua magilor n-a fost nici o stea ordinară și nici o cometă, ci a fost o stea extraordinară, cu o apari-

ție minunată.

Steaua magilor n-a fost o stea ordinară, căci a apărut, desfășurarea mișcării fiindu-i de la răsărit spre apus, și a dispărut curând după aceea. La plecarea magilor de la Ierusalim spre Betleem, această stea a reapărut, dar pe o orbită de la nord spre sud. O stea ordinară nu-și schimbă direcția pe orbită și nu-și conține mișcarea sa pe orbită, ca fapt vizibil cu ochii oamenilor.

Steaua magilor n-a fost nici o cometă. Este suficient să știm, că o cometă chiar dacă avea prilej de schimbare lentă a direcției pe orbita parabolică sau elipsoidală, nu s-ar fi oprit brusc, deasupra locului unde era pruncul Iisus, ca fapt sesizabil, după cum relatează Scriptura (Matei 2, 9).

Rezultă deci că steaua magilor n-a fost nici stea ordinară și nici cometă; ea a fost o stea extraordinară. Prin apariția ei, magii s-au convins de nașterea regelui

(Continuare în pag. a 4-a)

Prof. PETRU DUMITREASĂ

Un Cămin de Bătrâni al parohiei Blumăna II — Brașov

Parohia ortodoxă Blumăna II din Brașov cartierul Astra, pe lângă o biserică nouă construită după Decembrie '89 și una importantă în anii 1978—81, biserica Sf. Arhangheli Mi-

hail și Gavriil, a construit în acești ani în exclusivitate cu posibilități proprii și un „Cămin de Bătrâni” în curtea bisericii.

Construcția este compusă din subsol, parter și două

etaje. Va adăposti circa 28 de persoane vârstnice în 14 garsoniere confortabile dotate fiecare cu grup sanitar modern și hol. La parter este bucătăria, sala de mese, un salon, birou administrativ și cabinet medical. Subsola cuprinde centrala termică, pivnița, magazie de alimente, spălătorie și spațiu de protecție civilă. Căminul este dotat cu geamuri termopan. Parohia va asigura îngrijirea celor internați pe toată durata vieții, iar la trecerea în lumea dreptilor, înmormântare în cimitirul parohial din apropierea bisericii. S-a rezervat în acesta un sector central de moarte și se vor face după datină toate pomenirile.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ajutorul primit și ne vom sili să-l dăm în folosință cât mai curând și să fim în continuare în slujba credincioșilor noștri.

Prot. IOAN COMȘULEA

Astrele își aduc omagiul lor: „...O stea mare s-a ivit colo sus la Răsărit...; Steaua sus răsare ca o taină mare...”. Firesc, pentru că „in coliba păstorească...” s-a născut „Soarele dreptății”.

Necuvântătoarele sunt cuprinse și ele în această atmosferă: „Îi încălziră boii cu aburii suflând...”. iar stihiiile se dovedesc nepuțințioase când Dumnezeu veghează: „Vântul bate, nu-L răzbate, Neaua ninge, nu-L atinge”.

Colindele ne încântă, ne emoționează, ne orientează pe tărâmul meditativ al rostului, al sensurilor. Aria de cuprindere este imensă. Cine nu se simte prins de mesajul lor? Cine nu se simte cuprins de căldura lor? Pe arpile gândurilor, cine nu se surprinde fredonând o colindă?

Nota de universalitate este evidentă. Că le spunem carols sau chants de Noël, ele transmit același mesaj, cheamă la aceeași participare, sunt susținute de aceeași resorturi. Au fost și au rămas mediile cele mai accesibile de învățare a adevărilor de credință fiind totodată și „arhiva” unde s-au păstrat atâtea date ce țin de istorie, de tradiție. Să nu uităm, școala colindelor a fost cea care a dat și încă dă substanță, consistență dar și constanță, „instituției celor șapte ani de acasă”.

Putem susține ideea: colinda = soluție a neajunsurilor, a temerilor generate de limitele umanului? Cu siguranță. Aceste cântări ce dau o atât de nobilă identitate celor ce le promovează, ... „il pun pe omul care nu știe mare lucru despre el însuși și despre univers, în fața unui miracol pe care oricând, de atunci de când s-a produs și până acum, și așa va fi în vecii vecilor, omul îl va întâmpina cu mirare, dar îi va aduce întotdeauna liniște sufletului său chinuit. Miracolul e venirea lui Dumnezeu pe pământ. Un Dumnezeu care se intrupază, care ia chip de om și vine între noi oamenii. Coboară cerul pe pământ! El ne învață astfel că și noi suntem ceva mai mult. E ca și cum ne-ar spune: Dacă până acum n-ai știut, de acum încolo să știi că sunteți ceva mai mult decât vă credeți. În voi este o scântie de cer, o scântie dumnezeiască. Sunteți și voi divino-umani, omenești și dumnezeiești, așa cum Eu, Cel care M-am intrupat, am intrupat pe Dumnezeu cel de sus sub chip de om pământesc”. (I.P.S. Dr. Antonie Plămădeală, Cuvinte la zile mari, Sibiu, 1939, p. 110—111).

Iată cum acest anual „exercițiu de admirație” patronat de universul colindelor este, trebuie să fie pentru noi, o reală binecuvântare din care înfructându-ne cu responsabilitate, să exclamăm ca și Sf. Ap. Petru la o altă minune a coborârii cerului pe pământ: „Doamne, bine este nouă să fim aici!” Era bucuria Schimbării. „Care bucurie și aici să fie, De la tinerețe până la bărânețe”.

Pr. Lect. MIHAI IOSU

ITINERAR PASTORAL

Din încredințarea și cu binecuvântarea I.P.S. Mitropolit Dr. ANTONIE PLĂMĂDEALA, P.S. Episcop-vicar VISARION RAȘINĂREANU a săvârșit următoarele:

- 7 DECEMBRIE 2002 — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Capela „Sf. Filoftea” din Sibiu cu prilejul zilei hramului rostind cuvânt de învățătură.
— Seara a slujit Vecernia în Catedrală.
- 8 DECEMBRIE — P.S. Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în biserica „Sf. Nicolae” din Tâlmaci, prot. Avrig, rostind cuvânt de învățătură.
- 9 DECEMBRIE — P.S. Sa a avut o întâlnire în Aula Facultății de Teologie, cu studenții teologi aparținători Arhiepiscopiei Sibiului.
— Seara a participat la Palatul Evanghelic din Sibiu la lansarea cărții „Crestinismul în Sibiu” rostind un cuvânt adecvat.
- 10 DECEMBRIE — P.S. Sa a oficiat în Cimitirul Central din Sibiu, slujba parastasului celui care a fost Pr. prof. Aurel Jivi.
- 12 DECEMBRIE — P.S. Sa a oficiat slujba de binecuvântare a Capelei Militare de la Institutul de Transmisiuni din Sibiu și Sfânta Liturghie arhierescă, rostind cuvânt de învățătură.
— Seara a participat în Aulă la Conferința I.P.S. Arhiepiscop Bartolomeu.
- 14 DECEMBRIE — P.S. Sa a săvârșit Sfânta Liturghie în Capela mitropolitană.
— A primit un grup de colindători din Basarabia.
— Seara a slujit Vecernia în Catedrală.
- 15 DECEMBRIE — P.S. Sa a săvârșit Sfânta Liturghie arhierescă în biserica Mănăstirii Predeal rostind cuvânt de învățătură.
— Seara a participat în biserica „Sf. Trei Ierarhi” din Făgăraș-Combinat la Concertul de colinde al Seminarului Teologic din Făgăraș rostind cuvânt de învățătură.
— A cercetat canonic și biserica parohială din Șercaia, jud. Brașov.
- 17 DECEMBRIE — P.S. Sa a primit un grup de colindători de la Școala Generală din Mârșa, jud. Sibiu.
— A participat la Simpozionul închinat Nașterii Domnului, organizat la Cercul Militar, de către Academia Forțelor Terestre din Sibiu.

Arhid. VASILE AVRAM

Doamne, ale Tale cuvinte

(colindă din Țara Moșilor)

Doamne, ale Tale cuvinte,
Care s-au scris mai 'nainte
S-au plinit precum și scrie
Moise la cartea întâie.
O, minune!

De la răsărit răsare
O stea cu lumină mare,
Razele își răspândește,
Pe trei crai povățuiește.
O, minune!

Steaua magilor vestește,
Vifleemul îi primește,
Și din proorocie rară
Pe Mesia îl aflară.
O, minune!

*Ca în fiecare an, Praznicul Nașterii
Domnului nostru Iisus Hristos ne
oferă plăcutul prilej de a adresa co-
laboratorilor și cititorilor publicației
noastre cele mai alese și sincere urări
de sănătate, pace și fericire!*

La mulți ani!

Redacția

ANUNȚ

În urma hotărârii Consiliului Arhiepiscopesc al Arhiepiscopiei Sibiului, prețul unui abonament anual la „Telegraful Român”, pe anul 2003 este de 100 000 lei, iar al „Revistei Teologice” de 125 000 lei. Banii se vor vira obligatoriu în contul nr. 2511.1-61.1/ROL B.C.R. Sibiu.

„Întru oameni pace și bunăvoire”

(Urmare din pag. a 2-a)

textul de la Mt. 5, 25 „Împacă-te cu părașul tău degrabă până ce ești cu el pe cale”, tocmai în acest sens de a fi împăcat cu propria-ti conștiință, cât mai ești încă pe calea vieții acesteia de aici, ca nimic rău să nu poată mărturisi despre tine înaintea lui Dumnezeu (cf. ieromonah I. Bălan — Convorbiri duhovnicești, p. 111), căci cel ce a ajuns să se împăce cu sine, adică cu conștiința sa „acela a împăcat în sine cerul și pământul” (Sf. Isaac Sirul).

Spre aceasta ne îndeamnă acest minunat și dumne-

zeiesc praznic al Nașterii Domnului: să fie pace întru oameni, să fie oamenii împăcați cu ei înșiși și cu Dumnezeu, să trăiască în pace cu semenii lor. Să căutăm totdeauna, mai presus de toate să fim „făcători de pace” (Mt. 5, 9) în toate faptele și gândurile noastre; „să căutăm și să urmărim pacea” (1 Pt. 3, 11), în textul or'g'nar, verbul a urmări (în greacă diokhein) are sensul de a căuta cu ardore, cu înverșunare, așa cum vânătorul își urmărește prada, căci cine caută pacea și o plinește, devine părtaș la lucrarea lui Dumnezeu.

Steaua magilor

(Urmare din pag. a 3-a)

mesianic în Iudeia. Condușă de mâna lui Dumnezeu cel atotputernic, steaua a dispărut temporal, spre a reapărea, la momentul determinant, de schimbare a direcției de deplasare. Acestea vin să motiveze starea de fapt a magilor, că „văzând ei steaua, s-au bucurat cu bucurie mare foarte” (Matei 2, 10).

Steaua magilor nu se încadrează cerințelor stringente după care stelele ordinare își desfășoară mișcările lor pe orbite, nici specificului diferențiat al cometelor. Ca urmare, steaua magilor nu este menționată în tabelele astronomice respective.

În toată acțiunea întreprinsă de magi, ne uimește preciperea cu care au des-

prins ei mesajul oferit prin steaua extraordinară ce li s-a arătat la răsărit și convingerea cu care au pornit din îndepărtata lor țară, în misiunea ce și-au asumat-o, spre a ajunge la regele mesianic, nou-născut. Pentru ei, această naștere a devenit o certitudine, la care au ținut cu scumpătate, pentru care au jertfit valoroase bunuri materiale și multă osteneală. Eforturile lor au fost încununată de succes, căci călăuziți de stea, fără încercări inutile, au ajuns la locul unde s-a născut Mesia-Hristos. Ei, magii, sunt astfel premergătorii neamurilor care aveau să i se închine Fiului lui Dumnezeu, Lui care revarsă din plin binecuvântările Sale asupra tuturor neamurilor pământului.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român Sibiu, Str. Mitropoliei nr. 33. Articolele nepublicate nu se înapoiază.
Tiparul Tipografiei Eparhiale Sibiu

COMITETUL DE REDACȚIE: Dr. Antonie Plămădeala, Mitropolitul Ardealului — președinte;
P.S. Visarion Rașinăreanu — episcop-vicar, — vicepreședinte; Pr. prof. Dr. Dumitru Abrudan — redactor responsabil; Pr. prof. Dr. Mircea Păcurariu.

I.S.S.N. 1223-8392

● Semnalăm ● Semnalăm ●

● Cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la nașterea Părintelui Prof. Dr. Spiridon Cădea, iată că apare cartea: **Studii și articole de Pastorală Ortodoxă**, ediție îngrijită de preoții lectori Mihai Iosu și Constantin Necula, lucrare apărută cu binecuvântarea I.P.S. Antonie, mitropolitul Ardealului, la Editura Arhiepiscopiei Sibiului, 2002, 244 p.

Este o carte de „studii și articole pastorale” apărute fie în Telegraful Român, fie în Rev. Mitropolia Ardealului, Rev. Mitropolia Olteniei și în Rev. Mitropolia Banatului, toate fiind importante și folositoare.

Părintele profesor Spiridon Cădea, care a fost și va rămâne un mare teolog, un profesor renumit de Teologie Liturgică și Pastorală, făcând cinste și renume Academiei „Andreiene” și Bisericii în general, merită acest pios omagiu de cinstit.

Iată ce spune părintele profesor Mircea Păcurariu în Cuvântul înainte: „Părintele Spiridon Cădea a fost în primul rând un „teolog pastoral”, un renumit profesor de Teologie pastorală, poate cel mai strălucit din câți i-a avut Biserica noastră. Teza de doctorat, susținută la preotul prof. Petre Vintilescu, **Hristos și mântuirea sufletească a orașenilor** (Sibiu, 1939, 302 p.), sau cele apărute în aceeași perioadă, **Pastorația familiei** (1938, 46 p.), **Din activitatea pastorală a mitropolitului Nicolae Bălan** (1940), **Apostolatul laic** (1944, 146 p.), **Apostolatul tinereții** (1947), sunt o mărturie în acest sens”.

★

● Editura Universității din Oradea publică cartea „Curs de Teologie Pastorală”, de pr. prof. univ. dr. Gheorghe Lițiu, Facultatea de Teologie Oradea, și pr. lector univ. dr. Dorel Man, Facultatea de Teologie Cluj-Napoca.

„Cursul de față preia problemele abordate de specialiștii din domeniul Pastoralăi din trecut și de azi, iar prin bibliografia indicată se oferă studentului posibilitatea de a medita la noi proceduri pastorale, să analizeze posibilitățile de pastorație în varietatea problemelor parohiale de azi, a căror rezolvare depinde în primul rând de preoți, de tactul lor pastoral și de mărturisirea vieții lor duhovnicești în social”.

Este o carte bună pentru toți tinerii seminariști și studenții teologi. O recomandăm călduros.

★

● Avem deo-ebita plăcere de a semnală cartea **Ușa interzisă** de Gabriel Liiceanu, Editura Humanitas, București, 2002, 356 p.

E o carte de mărturisiri profunde, care deși nu se înscrie în nici un gen literar e mai mult decât atât, o carte a omului profund care se examinează pe sine. E o carte a omului.

„Citind aceste pagini, mi-am dat deodată seama că am tăcut bine atâția ani de zile. Neputința de a mă exprima m-a făcut desigur, nefericit, dar ceea ce până acum m-a împiedicat să vorbesc liber a fost tocmai **sentimentul conștient al insuficienței personale**. Veninul strâns în mine nu atinsese concepția necesară pentru a deveni leac. Eram pur și simplu necopt. A trebuit să cunosc spaimele cărnii și lehamitea ultimă a sufletului, să mă desprind de oameni care plecând au luat părți din mine, să-mi îngrop prietenii, să trăiesc o revoluție și să am șocul întâlnirii cu poporul meu, să mă destram, să mă detest, să mă înec în regrete și remușcări și să mai vreau, totuși, să mă adun din nou. Fără toate astea, orice pagină scrisă în nume propriu nu este decât o enormă pălăvrăgeală”. (Gabriel Liiceanu).

Recomandăm cartea **Ușa interzisă** aceluia care se află pe același drum, cu convingerea că își vor descoperi fiecare drumul său.

★

● **Păienjenis** (roman istoric), și **Sub teasc** (tot roman istoric), de Eugen Enea Caraghiaur. Aceste două cărți apar la Editura Can-Rom Impex SRL, București.

Prima carte Păienjenis apare în 2001 iar cea de a doua în 2000.

„Autor al unui număr de 43 de titluri (poezie, eseu, economie politică, istorie, roman), apărute în Canada, Italia, România, Moldova, ultimul intitulându-se **Sub teasc** (2000), apărut la București.

— Membru al Uniunii Scriitorilor din România și, Moldova.

Eugen Eni Khan Caraghiaur este al 44-lea șef al Casei Cumane din România — Panciu, descendent pe fir direct al Casei Cumane de Panciu.

A fost condamnat la moarte de N.K.V.D. și de Tribunalul Militar din Timișoara (17 august 1948), pentru lupta antibolșevică și pro-Basarabia...”

A deținut multe funcții și a fost decorat cu numeroase medalii: Medalia de Aur Mihai Eminescu (1997), decernată la Chișinău de Liga Culturală pentru Uniunea românilor de pretutindeni și de Uniunea Scriitorilor din Moldova. Aș mai aminti că a fost președinte-fondator al Bisericii Sf. Ioan Boieazătorul din Montreal, pentru care a fost răsplătit cu Crucea Patriarhală a Bisericii Ortodoxe Române în 1976.

Îi dorim și noi autorului în persoana D-lui Eugen Enea Caraghiaur, multă putere și tot pe atât de multe zile cu sănătate alături de familie și toți cei dragi. Lă recomandăm cu căldură pe cele două cărți semnalate mai sus.

ANTONIE P.

Abonamentul pe un an: 85 000 lei. Cont nr. 2511.1-61.1/ROL B.C.R. Sibiu. Pentru cititorii de peste hotare costul unui abonament anual este de 25 dolari S.U.A. (cont nr. 2.111.-61.15 U.S.D.) sau echivalentul în altă valută. B.C.S.A. Sucursala Sibiu.